

Een aantal mensen kijkt afkeurend om.

Ze wurmt zich door de massa heen en een forse man leunt opzij om te voorkomen dat Andrea "voorkruipt". Ze wil hem uitleggen dat ze op weg is naar de coupé en niet naar de uitgang, maar ze bespaart zich de moeite en duwt zich als alternatief tussen twee vrouwen door.

In de coupé aangekomen, neemt Andrea plaats op een comfortabele stoel. Van achter het raam ziet ze nieuwe passagiers klaarstaan om de trein binnen te dringen.

De trein komt bijna tot stilstand en een oude, besnorde man laat zijn ogen over de ruiten van de coupé glijden.

Ineens heeft Andrea oogcontact met hem, waarna ze gauw wegstijgt.

Als ze voorzichtig weer naar buiten tuurt, ziet ze hem de laatste trekjes van zijn sigaret nemen. Daarna gooit hij de peuk van zich af. Hij stapt met de neus van zijn schoen op wat de sigaret had moeten zijn en beweegt zijn voet heen en weer. Het smeulende stompje wordt vanonder zijn hak zichtbaar wanneer hij naar voren loopt en zich achter de rij aansluit.

Wedden dat die vent naast mij komt zitten, denkt Andrea.

De klapdeur van de coupé wordt opengeslagen en de nieuwe passagiers haasten zich naar de lege tweezits. Snorremans maakt dankbaar gebruik van de lege stoel naast Andrea. Hoe kon het ook anders.

'Goeiemiddag,' zegt de man tegen haar. Ze maakt zich een voorstelling van de tabakswalm die richting haar neus wordt gebracht. Kijkend naar het stiltelogo in de coupé vraagt ze zich af of er niet ook een logo bestaat tegen stankoverlast.

Nog even houdt ze haar adem in en daarna maakt ze een geluid dat zou moeten klinken als "hallo".

De trein begint weer te rijden.

'Zo, jij hebt het er weer op zitten, jongedame?'

Andrea kijkt de man aan en slikt een keer. Ik heb geen belang bij boze blikken van andere treinreizigers, denkt ze. Zelf heb ik ook een hekel aan pratende mensen in een stiltecoupé.

'Ja,' gaat hij ongestoord verder. 'Ik dacht: je bent vast naar school geweest.' Hij knikt naar haar schooltas.

Andrea weet nog net een zachte "ja" uit te brengen en probeert een manier te verzinnen waarop ze hem beleefd kan vertellen dat dit een stiltecoupé is. Bovendien heeft ze ook totaal niet de behoefte om te praten met deze stinkvent.

Hij – Snorremans of Stinkvent, Andrea denkt dat ze voor het laatste gaat – mompelt wat over zijn schooltijd en dat het allemaal zo erg veranderd is tegenwoordig. En hoe spijtig dat is.

Vroeger was alles beter.

Vroeger hadden we respect voor de meesters en juffen.

Vroeger speelden we buiten.

Blablabla.

Leuk dat hij naar de basisschool refereert trouwens, alsof dat is waar Andrea op dit moment vandaan komt.

‘... Dus koos ik voor Frans in plaats van Duits, omdat ik die lerares zo getalenteerd vond. Maar eigenlijk vond ik Duits veel leuker...’

Gelukkig, denkt Andrea, we zijn al bij de middelbare school aanbeland.

‘Maar ook dat was in die tijd heel anders, dan ging je bijvoorbeeld...’

Tuurlijk, denkt ze. Het is honderd jaar geleden dat jij naar school ging, natuurlijk is het veranderd. In plaats daarvan knikt ze een paar keer om te laten zien dat ze luistert.

Het duurt niet lang voordat Andrea gered wordt door een zakenman die naar hun stoelen komt lopen. Hij probeert streng door zijn ronde brillenglazen te kijken, maar vraagt heel vriendelijk: ‘Dit is een stiltecoupé, zouden jullie ergens anders willen gaan zitten als jullie willen praten?’

Wij willen helemaal niet praten, had Andrea willen zeggen. Dan wist Stinkvent ook gelijk hoe ze erover dacht. Maar Andrea houdt zich stil en knikt voorzichtig naar de zakenman.

De man is nog niet eens terug op zijn plek als Stinkvent zich naar Andrea draait.

‘Ach, laat ze maar zeuren, hè?’ fluistert hij. Hij lacht ondeugend en vervolgt trots zijn verhaal. ‘Ik ben onderweg naar mijn pasgeboren kleindochter.’

‘Aha,’ zegt ze met haar kaken gefrustreerd op elkaar geklemd. In gedachten vraagt ze zich af of hij niet ALSJEBLIEFT zijn mond wil houden en ze vraagt zich nog sterker af waarom ze ooit uit dat hok bij de treindeuren is weggelopen.

‘Ja, ze is een plaatje. Wil je een foto zien?’

Zonder dat Andrea antwoord heeft gegeven, drukt hij zijn smartphone in haar gezicht. Ze ziet een foto van het lelijkste kind dat ze ooit heeft gezien.

‘Ze lijkt op u,’ flapt ze eruit.